

AblonczyLevente_Megfoghatsz egy kezet_vers1014

Címzett: ÍRÓ-DEÁK országos vers- és novellaíró pályázat

Feladó: Ablonczy Levente

15 éves (2004.04.10.)

3535 Miskolc, Honvéd u. 48.

+36703165666

e-mail: szentferencmiskolc@gmail.com

**Diósgyőri Szent Ferenc Római Katolikus Általános
Iskola és Óvoda**

Miskolc, Móra Ferenc u.1/A

felkészítő tanár: Medvéne Szöllősy Viktória

vikcsime@gmail.com

Megfoghatsz egy kezét

Tengerkék szemedben látom a lángot,
a lángot, mely szívembe mély sebet vágott.
A csókod az egyetlen, mi éltet,
szerelmes pillantásod félholtan is ébreszt.
Mindig félek, hogy elbukom. De elegendem van már:
ha meglátlak, a szívritmusom ütemekkel dobál.

Mindig is azt hittem: a szerelem fekete-fehér,
magas dombon álló, rozsdásodó szekér.
Hogy egyedül leszek, míg meg nem halok,..
de utolérték a szekeret a végtisztító habok.

Mert az igaz szerelem könnyek helyett vidámságot árul,
s ha megtalálod azt, a mennyország majd eléd tárul.
Ha a véred folyik is, s a szomorúság vezet,
Te tudni fogod, hogy megfoghatsz egy kezét.

Felnézek az égre

Ha felnézek az égre: vonzódok a tájhoz, a szép, de vakító holdsugárhoz.

Élvezem az éjjelt.

Ha felnézek a napra, s a bőröm már teljesen barna, elfordítom fejem balra.

Mert élvezni akarom az éjjelt.

Ha felnézek a Holdra, s ha a csillagzár nem tép holtra,

lesz időm felnézni az égboltra.

Mert vonz engem az éjjel.

Vonz engem az éjjel, de vajon melyik éjjel? Amelyik beszippant szép, sötét kéjjel?

Vagy amelyik lágy, nyugtat és felkavar, mely mélyen lévő összes érzést megzavar?

De mi van a sötét színű, türkiz fényel? Csak engem tölt el mély reménnyel?

A remény az én számomra méltatlanul semmi,

csak szeretnék az éjszakába menni,

s végre magam lenni.

Csillagok este, csillagok télen,

lehetnek északon, s lehetnek délen,

lehetnek holtak, csupán fényük látszik, lehet nagy fényük, mely a szemünkkel játszik.

Lehet fekete, koszorús, mint az este.

Lehet világos, mint a nap,

ékességét úgyis a sarkcsillagtól leste.

Mennyi élet be lett tőle festve!

A cél.

Futás! Kiált a családom a cél előtt.
Úgy rohanok, mint az ágyúból kilőtt.
De a célegyenes előtt megtorpanok.
Lehet, hogy célt érve megváltozok.

A cél csak csábít, vonz, és hív.
A lelkem emiatt csatát vív.
Hisz senki nem tudja, mi lesz azután.
A családom is lehet hazud tán.

A cél előtt megállok, és már érzem, a torkomnál a kés.
Mi lesz most: a nyakamba sebet vés?
Leülök a földre a célegyenes előtt.
Úgy érzem magam, mint a vad, a lelőtt.

Később rájövök: bár célba nem értem, azzal többet nyertem.
Kivirágzott szépen a kemény munkás kertem.
Olykor a győzelemtől a fejemet a falba verem.
Addig a vereség egy másik dimenziós terem.

Ki tudja, mit fog hozni holnapután a sors.
Van, hogy a győzelem az orrom alatt bors.
Lehetséges, hogy nem jó, hogy vesztettem.
De mégis milyen jó, hogy ezt tettem.

Nem lehet tudni, mit hoz a jövő, fogadd el, még ha fáj is:
a vereség is lehet világhírű Párizs.

Akármikor győzhetsz, s lehetsz miatta laza,
Nem biztos, hogy nyersz repülőjegyet haza.

Szerelem...

Szerelem...

Ezzel a szóval lelkemet kezelem.

A szívemet egyenes úton terelem.

Kegyelem...

Irgalmatlan nagy fegyelem.

Várom, hátha jön még levelem,

A félelmet magamról levedlem.

Sejtem...

Sejtem, van pár szabad percem.

Maradékomból is a hátam mögé rejtem.

Félek, hogy azt a kevéske kis lelket is elejtem.

Teljen...

Teljen az idő, úgyis megfejtem.

Imádkozom azért, hogy ne kelljen.

Csak teljen az óra, teljen, teljen.

Nem...

Van, hogy a nem szó sem szomorít el, ahogy az igen sem.

Poklot látott e két szem.

De hogy is lehet ehhez merszem... Így szerelmesen...

Utolsó kastély

A világ végén is állhat még egy utolsó vár,
kihalhat az óceán bár, akkor is lesz egy evezőnk.
Soha nem fogunk mi semmitől sem félni, hisz közös a nevezőnk.
Ha előnt az ár.

Ha megszakad a szívünk is, állni fog egy utolsó ház.

Ha letapasztom sebemet, attól még az vérzik.
Ha könnyeim marják a szemeim, azt mások soha nem érzik -
egy hűvös szellő a valóságba ráz.

Kihalt utcákon sétálok. Senki más nincs rajtam kívül ott. Csak a sötét.
Itt már igazán a boldogságom a tét. Akármi is lesz holnap, adjuk meg az estélyt!

Csak soha ne felejtse el, az utolsó le nem rombolt kastélyt.

Embernek lenni fáj.
De minden apály után jön dagály.
És lakik bennünk egy olyan lény, akit táplál a sok remény.
És lakhat benned is olyan lény. Hisz a sötétség után mindig jön a fény.